

Mængde smukke Slots- og Kirkeetaarne. Man kunde være tilbøjelig til at tilgive Arkitekten meget alene for dette ene Vindus Skjld med denne nydelige Udsigt over en Del af Byen. Men saa viser det sig, at dette Vindur rimeligvis slet ikke vil kunne bruges om et Aars Tid, fordi det store runde Glas er kittet og naglet fast til Rammen, og Rammen er naglet og muret fast i Væggen, saa intet Menneske kan komme til at pudse dette Vindue. Det sidder i en Højde af vistnok 50 Fod over Trappen, og man kan hverken komme til det ovenfra eller fra nogen af Siderne. Dette er saa karakteristisk for hele Bygningen, men jeg betragter det dog kun som en Biting. Jeg skal ikke spille Tingets Tid med saadanne Smaating, men derimod holde mig til de ret betydelige Anser, jeg har fremført mod denne Bygning, og med dem for Dje sige, at naar man tager Hensyn til den Maade, hvorpaa det besfede Spørgsmaal, der i sin Tid fremkom fra det daværende Medlem for Langeland, blev besvaret fra Ministerbordet, er det berettiget nu at vise, at denne Bygning ikke staar som en Værestøtte for de danske Autoriteter; der findes jo ogsaa andre Støtter. Men under Hensyn til, at man i Øjeblikket rimeligvis ønsker at tale til Tinget paa en anden Maade end den Gang — i alt Fald sif jeg i Gaar det Indtryk, at man ønskede at tale til og tage det samme Hensyn til Folketinget som til Landstinget — under Hensyn dertil vil jeg ikke nu bruge et saadant Udtryk om Bygningen, som jeg ellers havde lyst til, men kun sige, at Bygningen er i høj Grad uheldig og lidet svarende til de store Forventninger, man var berettiget til at stille efter Udgivelsen af et saa betydeligt Beløb. Der er i Byen gaaet Rygte om, at man forlængst i Centraladministrationen har indset dette, og at man har forsøgt at faa f. Eks. oldnordisk Museum eller det kongl. Bibliothek til at overtage denne Bygning. Jeg kan ikke sige, hvor meget der er sandt i disse Rygte, som ere komne til mig fra en ret paalidelig Kilde, men hvis det virkelig skulde være Tilfældet, vilde jeg rigtig nok beklage, at man ikke paa et tidligere Trin, da der endnu kunde gøres noget, henvendte sig til Folketinget med en Erklæring om, at man her var kommen ind paa Opførelsen af en uheldig Bygning, for saa at faa Sagen redresseret, mens Tid var. Sagen er, at der er disse to store, umulige Gaardsrum i Midten, som ikke kunne bruges til noget som helst. Man kan ikke stille Skulpturgenstande der og overdække Gaardene med Glasstag, thi saa vilde man for at faa tilstrækkeliglys blive nødt til at slaa Iste

Sal ned ud imod Østre Anlæg og derved ødelægge Bygningen paa denne Side. Paa et tidligere Tidspunkt kunde der dog maaske have været Tale om Forandringer; men jeg haaber imidlertid, at dette Rygte har talt usandt. — En højt anset Kunsttender, en af de offentlig ansatte Universitetslærer har over for sine Kolleger ikke lagt Skjul paa, at hvis det høje Ministerium skulde anmode ham om at gøre et Forslag til en Indskrift paa Bygningen, vilde han foreslaa f. Eks.: „Mejslen har hugget og Gravstikken stiftet, men Bygningen er hverken hugget eller stiftet“, eller hvis man ikke vilde bruge denne Indskrift da: „Til Malerier er her ingen Plads, derimod er her et hyperligt Dags.“ Jeg ved ikke om denne Mand har indsendt sine Forslag til Ministeriet, men skulde det være Tilfældet, haaber jeg, at den højtærede Minister dels af Pietetshensyn og dels, fordi en Kirke- og Undervisningsminister efter min Mening godt kan være bekendt at vejlede Publikum i Opfattelsen af, hvad der er ret og rigtig, virkelig vil benytte en af disse Inscriptions til Bygningen. Kobberstiksamlingen findes altsaa under saadanne Forhold, at der ikke er udstillet nær saa mange Stabe som i Prinsens Sal; desuagtet beder jeg Tinget at se venlig paa disse 3,000 Kr. for det var dog for galt, om man foruden at faa en grim og umulig Bygning tillige skulde faa en Bygning, der skulde forhindre en rimelig Forøgelse af de Samlinger, vi besidde. Og den samme Betragtning vilde jeg gerne bede dem gøre gældende lige over for de 5,000 Kr. til Afstøbningssamlingen. Jeg har i denne Henseende endnu et Par Ord at tilføje, idet jeg vil bede det kommende Finansudvalg om at forhandle med Ministeriet om denne Sum, for at man kunde faa at vide, hvorledes Ministeren eller Autoriteterne tænkte sig at overvinde de Vanskeligheder, der faktisk ere til Stede, og som jeg her rent objektivt og positivt har paapeget. Der findes en Afstøbningssamling, som tilhører Akademiet, og nu har man bestemt at danne en Afstøbningssamling, der skal tilhøre Kunstmuseet. Alle rede dette er i og for sig betænkeligt, thi enten skulle disse to Afstøbningssamlinger købe Genstandene saaledes, at der kommer nogle paa et Sted og andre paa et andet, uden at de blive fælles, eller ogsaa skal man have dobbelte Eksemplarer af Genstandene, hvilket ikke er nødvendigt i et saa lille Land som Danmark, der tilmed er saa langt tilbage med Afstøbningssamlinger. Det rimeligste vilde være — jeg henstiller det kun som en Tanke til den højtærede Minister —, at Ministeren vil foreslaa Afstøbningssamlet sammen med Akademiets Af-